

UZASADNIENIE

R. C. został oskarżony o to, że (czyny zarzucone oskarżonemu w punkcie A części wstępnej wyroku):

I. w dniu 19 kwietnia 2017 roku w Tuszynie, woj. (...) w łazience w miejscu swojego zamieszkania przy ulicy (...), wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. M. posiadali środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, które znajdowały się w 18 zawiniątkach z folii aluminiowej o wadze łącznej 13,07 gramów netto tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

II. w bliżej nieokreślonym okresie do dnia 18 kwietnia 2017 roku w T., woj. (...), wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielili K. K. środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze nie mniejszej niż po 1 gramów jednorazowo, średnio 2 razy w miesiącu, łącznie o wadze nie mniejszej niż 12 gramów za kwotę od 30 złotych do 40 złotych za jeden gram tego środka tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

III. w dniu 19 kwietnia 2017 roku w T. wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił K. K. środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze nie mniejszej niż 1 gram za kwotę 40 złotych tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

IV. w dniu 19 kwietnia 2017 roku w T., woj. (...) wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił W. K. środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 0,17 grama netto za kwotę 10 złotych tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.),

V. w okresie od lutego 2017 roku do dnia 18 kwietnia 2017 roku w T., woj. (...) wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej trzykrotnie udzielił K. K. środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze nie mniejszej niż po 1 gramie jednorazowo za kwotę 40 złotych za 1 gram tego środka tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.).

Wyrokiem z dnia 25 października 2017 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie II K 504/17:

- oskarżonego R. C. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów wyczerpujących dyspozycję:

- art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.), opisanego w punkcie A.I wyroku i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.), opisanego w punkcie A.II wyroku i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

- art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.), opisanego w punkcie A.III wyroku i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

- art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.), opisanego w punkcie A.IV wyroku i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

- art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.), opisanego w punkcie A.V wyroku i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk za czyny opisane w punktach A.I., A.II., A.III., A.IV., A.V. wymierzył oskarżonemu R. C. karę łączną 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 45 kk orzekła od oskarżonego R.(...) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw w kwocie: 180 złotych w związku z czynem opisanym w punkcie A.II, 40 złotych w związku z czynem opisanym w punkcie A.III, 10 złotych w związku z czynem opisanym w punkcie A.IV i 120 złotych w związku z czynem opisanym w punkcie A.V,

- na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów na karcie 197 akt sprawy pod pozycją 1, 2, 3 i 4,

- na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) orzekł od oskarżonego R. C. w związku z czynem opisanym w punkcie A.I. nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. w kwocie 2.000 złotych na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii,

- na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 19 kwietnia 2017 roku godz. 20.30 do dnia 16 października 2017 roku godz. 13.25, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 1.170,17 złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i na korzyść R. C..

Apelacja obrońcy zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. polegające na zaniechaniu zakwalifikowania czynów zarzuconych oskarżonemu R. C. w punktach II-IV aktu oskarżenia lub co najmniej w punktach II-III oraz IV-V jako przestępstwa ciągłego w sytuacji gdy działał on w wykonaniu z góry powziętego zamiaru rozprowadzania środków psychoaktywnych, w krótkich odstępach czasu, podejmując się kilku zachowań sprowadzających się do udzielania środków odurzających innym osobom, mając na uwadze linię orzeczniczą zapoczątkowaną uchwałą SN z 27.10.2005r. I KZP 32/05 (Biuletyn SN 200, Nr 10, poz. 20),

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na:

- bezpodstawnym przyjęciu przez Sad I instancji, że oskarżony udzielił K. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środki w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 12 gramów (czyn II akt oskarżenia) w sytuacji, gdy na rozprawie świadek przyznał, że maksymalnie kupił od oskarżonego narkotyk 4 razy (w konsekwencji naruszenia art. 7 k.p.k.),

- nieprzyjęciu, iż czyny których dopuścił się oskarżony w punktach I – V stanowią wypadki mniejszej wagi w sytuacji, gdy stopień czynów nie był duży, ilość posiadanych/sprzedanych narkotyków nie była znaczna i dotyczyła narkotyków „miękkich”

3. obrazę przepisów postępowania , która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk poprzez nieprawidłową ocenę zeznań K. K.,

4. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego, w szczególności za czyn z punktu IV aktu oskarżenia oraz kary łącznej pozbawienia wolności, zważywszy na charakter przestępstw zarzucanych oskarżonemu, a w szczególności ścisły związek przedmiotowo-podmiotowy uzasadniający zastosowanie pełnej zasady absorpcji o rażąco niewspółmierność środka kompensacyjnego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- zmianę kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach II-V aktu oskarżenia i ustaleniu, iż stanowią one czyn ciągły, względnie przez ustalenie, że czyn ciągły stanowią przestępstwa określone w punktach II-III oraz IV-V (jako dotyczące tego samego pokrzywdzonego) oraz przyjęcie, iż stanowią one wypadek mniejszej wagi,
- wymierzenie oskarżonemu za czyny określone w punktach II-V kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn określony w punkcie I kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej 9 miesięcy pozbawienia wolności,
- względnie przyjmując brak wypadku mniejszej wagi - wymierzenie za czyny z punktów II-V kary 1 roku pozbawienia wolności i zastosowanie pełnej zasady absorpcji z kara wymierzona za czyn z punktu I aktu oskarżenia,
- zmianę opisu czynu określonego w punkcie II aktu oskarżenia przez wpisanie w miejsce stwierdzenia: „o wadze nie mniejszej niż 12 gramów”, stwierdzenia: „o wadze nie mniejszej niż 4 gramy”,
- względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca popierał własną apelację i wnioski w niej zawarte. Oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego, co do zasady nie zasługiwała na uwzględnienie, natomiast jej wniesienie ostatecznie spowodowało zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż czyny oskarżonego z punktów II-V aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk, co w konsekwencji spowodowało obniżenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego do 1 roku i 4 miesięcy.

Przede wszystkim nie sposób zgodzić się z zarzutami obrońcy w kwestii błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, albowiem Sąd I instancji błędu takiego się nie dopuścił. Należy podkreślić, iż zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania jakich konkretnie uchybień, w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 października 2010 r., II Aka 162/10).

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się także wyłącznie do kwestionowania stanowiska, które przyjął Sąd I instancji, a powinien wskazywać nieprawidłowości, jakich miał dopuścić się ten sąd w swoim rozumowaniu, co do oceny okoliczności sprawy. Przyjmuje się również, iż błąd w ustaleniach faktycznych nie jest zarzutem samodzielnym. W praktyce każdy taki błąd jest bowiem skutkiem naruszenia przepisów postępowania, lecz nie odwrotnie. Jeśli bowiem Sąd przeprowadzi postępowanie, zachowując wszystkie reguły i zasady rzetelnego procesu, nie ma możliwości postawienia mu skutecznie zarzutu poczynienia wadliwych ustaleń faktycznych. Wskazuje

to więc, iż błąd w ustaleniach faktycznych jest zawsze wtórny wobec naruszenia przepisów postępowania i stanowi konsekwencję uchybień w procedowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, iż sąd I instancji nie naruszył w żaden sposób przepisów postępowania, a poczynione przez niego ustalenia faktyczne, dokonane w oparciu o ujawnione i prawidłowo ocenione dowody nie mogą być kwestionowane. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zgromadzone w sprawie dowody, oceniane w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia (art. 7 k.p.k.), dają pełne podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona zarzucanych mu czynów zabronionych. Przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie może się w tej sytuacji ostać, gdyż zebrany i jednoznaczny materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie dopuścił się uchybień wskazanych w apelacji obrońcy, albowiem w sposób szczegółowy wskazał, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego. Podkreślenia wymaga, iż ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy miał także na względzie całokształt zebranego materiału dowodowego.

Sąd zasadnie dał wiarę zeznaniom świadka K. K. (co do ilości narkotyku złożonym w toku postępowania przygotowawczego). Choć także pisemne motywy wydanego wyroku ogólnie przyznają wiarę temu źródłu dowodowemu i zdają się nie zauważać różnicy w zeznaniach w/w, co do ilości zakupionego narkotyku oraz pomijają kwestie początkowego zaprzeczenia znajomości z R. C., to ostatecznie taka ocena jawi się jako zrozumiała. Na ogólnie pozytywną ocenę tego świadka, przy czym w sposób zrozumiałą – z uwagi na dokonane ustalenia faktyczne, co do ilości zakupionego od oskarżonego narkotyku – pozwala ogólne zachowanie świadka (na rozprawie bardzo szybko przyznał, że początkowo skłamał i wyjaśnił dlaczego). W zakresie zeznań świadka, co do ilości zakupionego narkotyku sąd odwoławczy podnosi, iż co pierwsze: co do zasady bardziej wiarygodne są bezpośrednie i bliższe zdarzeniu informacje przekazywane przez świadków, jako, że mają je dobrze w pamięci, w szczególności lepiej potrafi przypomnieć sobie szczegóły zdarzeń. Niewątpliwie świadek K. K. lepiej pamiętał, ile razy i w jakich ilościach kupił od oskarżonego marihuanę, kiedy zeznawał w dniu 19.04.2017 roku- tuż po ujawnieniu u w/w narkotyku. Świadka uprzedzono wówczas o treści art. 182 kpk, po czym zeznał on, że w mieszkaniu oskarżonego „zaopatruje się w marihuanę od ok. pół roku, kupuje ją średnio dwa razy w miesiącu”, zawsze po gramie. Co więcej, dalej świadek stwierdził, że kiedy w dniu 19.04.2017 roku wszedł do mieszkania oskarżonego, ten go chyba „poznał” (choć jednocześnie dodał, że: „oni sprzedają każdemu kto przyjdzie, nie pytają o nic, to jest szybka akcja”). Owo poznanie dodatkowo utwierdza w przekonaniu, iż w ocenie świadka nabywał od oskarżonego już tyle razy marihuanę, że R. C. chyba go nawet „poznał”. Analiza protokołu zeznań świadka z tego dnia prowadzi do wniosku, iż przesłuchujący starał się uzyskać od świadka dokładniejsze określenie czasu i ilości zakupionego narkotyku, jednak wówczas K. K. stwierdził, iż bardziej precyzyjnych danych nie jest w stanie podać, a jedynie, że kupował go od około pół roku oraz opisał pomieszczenie, z którego za każdym razem przynoszono narkotyk („prawdopodobnie” łazienka). Po drugie: w toku postępowania sądowego początkowo świadek w sposób wręcz naiwny i dziecięcy, podawał nieprawdę – co po chwili sam przyznał. Otóż początkowo zaprzeczył, by w ogóle kupił narkotyk od oskarżonego, próbując wytworzyć wersję o podarowaniu mu narkotyku na imprezie od bliżej nieustalonego mężczyzny. Po odczytaniu pierwszych deponycji świadka, K. K. ostatecznie potwierdził je, przy wyjaśnił, dlaczego skłamał - obawia się o własne zdrowie i życie, albowiem za treść zeznań złożonych w sprawie groziło mu wiele osób, był zatrzymany i znajomi wiedzieli o tym. To dopiero przed sądem padło z ust świadka stwierdzenie, że od (...) kupił marihuanę maksymalnie 4 razy. Zważywszy na postawę świadka prezentowaną przed sądem, w której starał się pierwotnie o uzyskanie wyroku uniewinniającego dla R. C., wersja o maksymalnie 4 zakupach, jawi się jako dalszy ciąg próby choćby umniejszenia udziału w przestępczym procederze przez oskarżonego. Wszystko to sprawia, iż słusznie za podstawę dokonania ustaleń w zakresie ilości zakupionego narkotyku za wiarygodne uznał sąd meriti pierwsze zeznania w/w świadka. Sama także zmiana postawy, była chwilowa i szybko wyjaśniona, co - choć w dużym skrócie - wyjaśnia ogólną pozytywną ocenę zeznań świadka dokonana przez Sąd Rejonowy.

Mając na uwadze, iż Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy odniósł się do zeznań każdego ze świadków, ich ponowna analiza przez Sąd Okręgowy nie jest konieczna. Nie kwestionuje jej także apelant.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego, iż sąd i instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k., jako, że mylnie nie przyjął, iż zachowanie R. C. dotyczące czynów zarzuconych mu w punktach II-IV aktu oskarżenia (lub co najmniej w punktach II-III oraz IV-V, w sytuacji uznania, iż należy zachować tożsamość pokrzywdzonego przestępstwem godzącym w dobro osobiste) stanowi jeden czyn ciągły. Zgodnie z dyspozycją art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony, jednak jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste - warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego. W ocenie obrońcy R. C. działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru rozprowadzania środków psychoaktywnych, w krótkich odstępach czasu, podejmując się kilku zachowań sprowadzających się do udzielania środków odurzających innym osobom. Inną natomiast kwestią jest, że sąd rejonowy nie dokonał ustaleń w tym zakresie - czego wprost nie zarzuca skarżący. Tymczasem sąd odwoławczy stoi na stanowisku, iż w oparciu o zebrane w sprawie dowody, należy ocenić, nie sposób jest ustalić, iż oskarżony działał z powziętym z góry zamiarem wielokrotnej sprzedaży narkotyku. Oskarżony początkowo w ogóle nie przyznawał się do jego wielokrotnej sprzedaży, a na ostatniej rozprawie werbalnie przyznał się do „popelnienia zarzuconych czynów” – bez złożenia merytorycznych wyjaśnień (jednocześnie werbalnie negując działanie wspólnie i w porozumieniu oraz ilość narkotyku wymienionego w opisie czynu z punktu II aktu oskarżenia). Sposób działania oskarżonego i współoskarżonej, związany z uprzednim chowaniem narkotyku w przemyślny sposób, w schowku, poporcjowanego, równie mocno wskazuje, iż po stronie R. C. pojawiał się zamiar odnawialny każdorazowo, kiedy zjawiał się klient z pieniędzmi, taki - co do którego oskarżony nie miał żadnych podejrzeń i uwag. Samo działanie w podobny sposób i w krótkich odcinkach czasu, to w tej sytuacji za mało, by móc uznać obrazę przepisu art. 12 k.k. za przekonującą.

Wbrew także twierdzeniom apelanta prawidłowa jest kwalifikacja prawno- karna zachowań oskarżonego jako nie stanowiących, w żadnym z czynów, wypadku mniejszej wagi. Otóż należy pamiętać, iż nie tylko ilość udzielonego narkotyku decyduje o tym, czy w sprawie zachodzi wypadek mniejszej wagi. Istotnie ilość zdaje się mieć istotne znaczenie, tak jak rodzaj udzielanego narkotyku. Słusznie podnosi tutaj apelant, iż sprzedaż dotyczyła narkotyku „miękkiego”, a każdorazowo sprzedawane ilości były bardzo niewielkie. Pobieźna ocena tego stanu rzeczy i „oderwanie” każdego z czynów, mogłaby prowadzić do zbyt pochopnego wniosku, że zachowanie oskarżonego każdorazowo (punkty I – V aktu oskarżenia) stanowi czyn w jego łagodniejszej postaci. Tyle tylko, iż na taką ocenę nie pozwalają już okoliczności, w jakich każdy z czynów został popełniony. Przyjmuje się, że za przypadek mniejszej wagi można uznać jednorazowe udzielenie pojedynczych porcji środka odurzającego – tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2014 r. wydane w sprawie sygn. II AKa 250/14 (opubl. Legalis Numer 1284963). Wypadek mniejszej wagi, jako uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego wymaga w każdej sytuacji analizy znamion strony przedmiotowej, a w szczególności rodzaju dobra, w które godzi przestępstwo, zachowania i sposobu działania sprawcy, czasu przestępstwa i innych okoliczności popełnienia czynu oraz znamion strony podmiotowej, a przede wszystkim stopnia zawinienia, motywacji i celu działania sprawcy. Tylko wówczas gdyby taka kompleksowa ocena prowadziła do jednoznacznego wniosku, iż czyn którego dopuścił się sprawca zasługuje na szczególne potraktowanie, a przewaga łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych jest tak znaczna, iż przypisanie przestępstwa w typie podstawowym byłoby rażąco niesprawiedliwe, zachowanie należy oceniać w kategorii wypadku mniejszej wagi (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 kwietnia 2014 r. wydany w sprawie II AKa 59/14 opubl. Legalis Numer 895264). Czyn stanowiący wypadek mniejszej wagi musi się charakteryzować nieznacznym stopniem jego społecznej szkodliwości, a na taką ocenę zachowań R. C. nie pozwala fakt, iż każdorazowo sprzedawał on narkotyki bardzo młodym osobom, czynił to wielokrotnie, powtarzalnie, z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskując taką korzyść. Handlował narkotykami sprzedając je wielokrotnie młodzieży ze szkół średnich i to w sytuacji, gdy sam w domu miał troje dzieci, przy czym najstarsze niewiele młodsze od swoich klientów. K. K. zeznał, że zakup narkotyku od oskarżonego to była: „wiedza dość powszechna wśród młodzieży z kręgu moich znajomych”, „tam mieszka para, która zajmuje się handlem marihuaną” (k.51v) Ogólna ocena zachowania R. C. nie pozwala więc, by w tej sytuacji każde z przypisanych mu zachowań, nawet sprzedaż 0,17 grama narkotyku W. K. w dniu 19.04.2017 roku, uznać za wypadek mniejszej wagi, co automatycznie pozwoliłoby na orzeczenie dużo niższej kary wobec sprawcy.

Reasumując: zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się podnoszonych w apelacji uchybień, a dokonana przez ten Sąd ocena materiału dowodowego i ustalenia faktyczne są prawidłowe. Sąd I instancji szczegółowo wskazał, którym dowodom dał wiarę, a którym waloru wiarygodności odmówił i z jakich powodów. Dokonał oceny materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie w sposób nie budzący wątpliwości - ocena ta była wnikliwa i rzetelna, dokonana w sposób bezstronny i kompleksowy, z uwzględnieniem treści art. 4, art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Na podstawie tak dokonanej oceny materiału dowodowego, poczynił ustalenia faktyczne. Następnie Sąd swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego w sposób dostatecznie przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Niezasadna okazała się także apelacja obrońcy w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności środka kompensacyjnego, którego wysokość odpowiada niewiele ponad połowie średniego wynagrodzenia oskarżonego (którą to wysokość sam zadeklarował). Sprzedaż narkotyków następowała osobom młodym, szczególnie podatnym na uzależnienie, wielokrotnie zmuszonym do podejmowania leczenia w takich ośrodkach, na rzecz którego orzeczono nawiązkę (co jest znane z racji dużego nagłośnienia problemu narkomanii w środkach masowego przekazu).

Wniesiony środek odwoławczy spowodował natomiast przyjęcie, iż czyny oskarżonego opisane w punktach A.II, A.III.A.IV i A.V (czyli w punktach II-V z aktu oskarżenia) stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. Niewątpliwie bowiem sprawca popełnił w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Taka też sytuacja miała miejsce w odniesieniu do czynów wyczerpujących każdorazowo znamiona art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.). W takim wypadku sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Przytoczony zapis wskazywałby, iż z racji kierunku zaskarżenia przedmiotowego wyroku - jedynie na niekorzyść - dokonana zmiana w kierunku uznania ciągu przestępstw jest niemożliwa. Ostatecznie jednak zastosowana konstrukcja spowodowała orzeczenie kary łącznej w niższym wymiarze, aniżeli w orzeczeniu I-szo instancyjnym. Uznano, iż za ciąg przestępstw obejmujących czyny z punktów II-V aktu oskarżenia, głównie z powodu niewielkich ilości sprzedawanego narkotyku i jego rodzaju, zasadnym jest wymierzenie kary 1 roku i 2 miesięcy - nieznacznie wyższej od dolnej granicy kary przewidzianej w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W oparciu o przepisy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. za zasadną uznano także wymierzenie R. C. kary łącznej za czyn z punktu I aktu oskarżenia i przyjęty ciąg przestępstw, w oparciu o zasadę mieszaną, bliską zasadzie pełnej absorpcji. Oskarżony to osoba dotychczas niekarna, 35-letnia, o ustabilizowanym sposobie życia, posiadający rodzinę i utrzymujący dzieci. Pomiedzy przestępstwami zachodzi mocny związek podmiotowo-przedmiotowy, choć aktualnie, w świetle treści art. 85 a k.k., są to okoliczności mogące jedynie pośrednio wskazywać na wymienione w nim przesłanki. Zgodnie z przywołanym przepisem orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W cenie sądu odwoławczego cele takie spełni tylko kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy - nieznacznie wyższym aniżeli jej wymiar z zastosowaniem pełnej zasady absorpcji. Kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. Stosowanie zasady absorpcji, jako rozwiązania skrajnego wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za takim rozstrzygnięciem. Orzeczona kara łączna uwzględnia ilość czynów popełnionych przez oskarżonego i jako jedyna odzwierciedla całą kryminalną aktywność R. C., a także uwzględnia wymogi prewencji ogólnej.

Z uwagi na dokonaną zmianę wyroku, dla jego wewnętrznej poprawności przyjęto, iż zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania zawarte w punkcie 15, dotyczy kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej niniejszym wyrokiem sądu odwoławczego.

O kosztach postępowania sąd odwoławczy orzekł na podstawie przepisów wskazanych w części dyspozytywnej.